

عنوان مقاله:

خودمردم نگاری، شیوه پژوهشی نوین در توان بخشی و سلامت (بخش اول)

محل انتشار:

مجله پژوهش در علوم توانبخشی، دوره 11، شماره 6 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

اعظم نقوی - *Assistant Professor, Department of Counseling, School of Educational Sciences and Psychology, University of Isfahan, Isfahan, Iran*

اسماعیل محمدی - *Department of Counseling, School of Educational Sciences and Psychology, University of Isfahan, Isfahan, Iran*

خلاصه مقاله:

خودمردم نگاری شیوه ای پژوهشی است که مفهوم «خود» را در یک بافت اجتماعی مورد تجزیه و تحلیل قرار می دهد. این شیوه که به طور سنتی در پژوهش های علوم اجتماعی مورد استفاده قرار می گیرد، به تازگی در حیطه سلامت نیز جای خود را باز کرده است. هدف از انجام پژوهش حاضر، معرفی روش پژوهش خودمردم نگاری و کاربرد آن در پژوهش های توان بخشی و سلامت بود. جهت معرفی این شیوه، مروری بر تعاریف، انواع، فرایند اجرا، مسایل اخلاقی و روش نگارش یافته های خودمردم نگارانه با نگاهی بر مقالات چهره های شاخص در این زمینه انجام گرفت. خودمردم نگاری نوعی پژوهش کیفی است که تجارب شخصی را به فرهنگ عمومی پیوند می زند. متخصصانی که دارای نوعی محدودیت و ناتوانی هستند، با استفاده از این شیوه می توانند جامعه بزرگ تر را از نیازهایشان آگاه سازند و از این طریق، مدافعی برای برنامه های توان بخشی مناسب با گروه خاصی که به آن تعلق دارند، باشند. مرور مقالات نشان داد که توجه به نظر تخصصی فردی که دارای نوعی از محدودیت است، ارزش بسزایی برای سایر متخصصان دخیل در امر سلامت و توان بخشی دارد.

کلمات کلیدی:

Research method, Rehabilitation research, Autoethnography, Disability

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1593004>

